

«Біжи! Біжи!» — без кінця лунало в моїй голові. Тільки куди я мала бігти? Через ліс, а там ще трішки — і підвал. Звідки мені це відомо?

\*Бдзздззд\*

— Ааах!

Я прокинулась і різко підскочила від шуму телефону. Телефону?! Не пам'ятаю, щоб лягала спати...

— Ааї, — взялася я за голову, яка стиснулася від спроби щось згадати.

І як виявилось, після розмови з татом я знепритомніла...

\*\*\*

— Отже... — почав Артур, схрестивши руки та глибоко вдихнувши. — Для початку: чи пам'ятаєш ти своє навчання?

— Навчання? — я здивовано схилила голову вбік.

«Я і навчання? Не можу асоціювати себе із цим».

— Як я й думав, — тато опутив погляд та дістав з кишені телефон, він поклав його переді мною. — Дивись.

Наша розмова тривала до шостої вечора. Він розповідав, а я уважно слухала. Зрештою, я дізналась, що навчаюся на архітектора. Це було несподівано. Я зовсім не могла уявити себе в цій сфері. Далі про Лізу... Із нею у нас були, м'яко кажучи, важкі стосунки, та це й не дивно. Вона і зараз мені не подобалася. З Артуром ми теж особливо не спілкувалися. Він приїжджав у кращому випадку один-два рази на місяць. Окрім навчання, я займалася фотографією та граю в різні настільні ігри. Це з того, що я активно викладала в інтернет. Щодо інших хобі мені слід запитати друзів, які днями мають прийти.

— Як ти? Не надто навантажую тебе? — запитав Артур після безперервної двогодинної розповіді.

— Ні, все добре, але... — я зробила паузу, підбираючи слова, і запитала: — Де мама? — здогадатися було не важко. Утім, я хотіла почути це від нього.

Від прямої Артур на мить заціпенів. Мабуть, він до останнього хотів відкласти цю тему на потім, але тепер йому нікуди було відступати.

— Річ у тім... — його голос дуже притих.

Я вже здогадувалась, про що піде мова і як я повинна відреагувати. Ніби існував запланований сценарій, від якого мені не слід було відступати. Сльози почали збиратись на моїх очах, передчуваючи наступні слова:

— Її більше немає з нами, — я заплакала. Артур відразу міцно обійняв мене, а я його у відповідь.

Не знаю, скільки ми так просиділи, але не менше п'яти хвилин точно. Аж поки я не відчула, що досить, і не сказала:

— Я піду до себе, добре?

\*\*\*

Далі піднімаючись по сходах, я знову відчула головний біль, а в очах різко потемніло. Тепер зрозуміло, як я опинилася в ліжку. Тільки... Що це був за дивний сон? Ліс, підвал... Усе водночас знайоме й ні...

\*Тук-тук\*

Я озирнулася на звук. Напевно, тато прискочив, почувши мій крик. Я пішла відчинити двері, сподіваючись побачити там Артура або принаймні Лізу. Але за ними стояв невідомий мені високий чоловік, одягнений в костюм.

— Ааааа! — закричала я та зачинила двері, відразу приготувавшись до атаки. Однак чоловік лише промовив спокійним та розміреним голосом:

— Перепрошую. Мабуть, ви не прочитали повідомлення від пана Артура. Перевірте телефон, я почекаю Вас на кухні. На все добре.

«Щ-що?! На все добре? Яке в біса «добре», коли в домі зовсім невідомий чоловік?! Артур взагалі з'їхав з глузду?! Що взагалі відбулося, поки я спала?!»

Я підійшла до ліжка та взяла телефон, що й розбудив мене.

\*1 нове повідомлення\*

Від: Тато

«Привіт, Влаго!

Це я, Артур. Скоріше за все, мене вже не буде вдома, коли ти прокинешся, але не переживай. У компанії невеликі проблеми, які без мене не вирішити. Щоб не залишати тебе одну, я найняв «доглядача». Знаю, ти скажеш: «Він мені не потрібен», «Нащо мені няня?» та усе інше, але залишати тебе на самоті я не збираюся. Тим паче після вчорашньої непритомності. Якщо ти проти, тоді мусиш повернутися до лікарні. Гадаю, тут ми домовились.

Окрім цього, ввечері має приїхати психолог. Це одна з умов лікарні, щоб тебе виписали. І так, з ним потрібно буде говорити. Жодних заперечень чути не хочу. В разі чого пиши/дзвони, мій номер занесено в екстрені контакти на «1».

Люблю тебе!»

— Що? Доглядач?! Нехай іде за бабульками доглядає на базарі! — закричала я у відповідь.

Не вистачало лише, щоб по хаті ходив незнайомець. Хіба це було мудро, лишити мене наодинці з потенційним маніяком, якщо тільки вчора я виписалася з лікарні, а потім знепритомніла! Але з іншого боку, він такий же робітник, як дворецький або покоївка... Може, він навіть зможе мені допомогти?

Зібравшись, я вийшла на кухню. «Доглядач» уже чекав на мене в фартуху, що був накинутий на костюм.

«Гаразд, «доглядач» із дивами. Буває. Я також не ідеальна, відкладемо це на потім».

Я подивилась на його обличчя і, мабуть, вперше в житті не зрозуміла почуттів людини. Він не проявляв жодних емоцій, і не було схоже, що це робилося навмисно. Така він людина, дивна, беземоційна, ну то й що?

— Доброго ранку, пані. Зробити Вам каву або чай? — сказав спокійно потенційний маніяк, виділивши кожне слово. Начебто я могла не почути чи не розібрати слів у домі, де панувала цілковита тиша.

— Ні, ні, ні, ні, ні, — почала я махати руками, наближаючись до нього.— По-перше, — я загнула

спершу всі пальці, щоб по черзі розгинати їх, — я — Влада. По-друге, я не знаю Вашого імені. І по-третє, — я хотіла викрикнути «йди геть», але тоді я повернуся в лікарню, чого мені зовсім не потрібно було. — По-третє, чай. Я буду чай, — завершила я й відвернулася, згораючи від сорому.

— Добре, — відповів «доглядач» так само спокійно. — Пані... Перепрошую, Владиславо, мене звати Єн.

«Єн? Це хоча б справжнє ім'я? Звідки Артур взагалі витяг цього покемона? Уже краще справжню няньку мати, чим подібного "доглядача".

— Владиславо, — гукнув мене Єн.

— Просто Влада, — я демонстративно закотила очі. Єн ніяк не відреагував.

— Бажаєте щось до чаю? Можливо, мені приготувати сніданок? І який саме чай Ви бажаєте спробувати?

Невже приготувати чай настільки складно? Взяти будь-який та все. Не сто ж сортів чаю там... Хоча ні. Я заплющила очі, згадавши, що якраз таки десь стільки їх і було. Артур вчора розповідав, що займається фабрикою з виготовлення чаю (або щось в цьому дусі). Тож не дивно, що Єн не знав, який саме чай приготувати.

— Зроби на свій смак, будь ласка. Я поки зачекаю в себе, — сказала я й пішла оглядати будинок.

Не знаю, навіщо я так вчинила, але це здалося мені кращим рішенням, аніж залишатися наодинці з «доглядачем». З іншого боку, залишати його на самоті теж могло бути помилкою. Але вчора я не мала можливості оглянути будинок, тому вирішила скористатися нагодою.

Перший поверх нічим не виділявся. Навіть картин на стінах не було, лише пустий коридор з лампою. Другий, на жаль, теж. Лише декілька зачинених на ключ кімнат, що зацікавили мене. Також мені не давало спокою питання, що буде робити Єн ввечері. Поїде додому чи залишиться в одній із цих кімнат? Як на мене, то залишатися з ним на ніч — це якось...

— Ось Ви де, — прозвучав холодний голос Єна за моєю спиною.

Я різко обернулась. Він стояв в кінці коридору з холодною усмішкою на обличчі.

— Ви — маніяк? — запитала я в нього.

— Влаго, Ви мене засмучуєте, — Єн опустив голову та розвернувся. — Вибачте, не буду Вам заважати, — сказав він через спину.

«Він справді образився?»

— Стривайте, — потягнула до нього я руку. — Ви просто поводитесь якось дивно, ще й в цьому фартуху на костюм. Чи не здається Вам це дивним?

— Ех... — видихнув Єн. — Артур говорив, що Ви все забули, але я не вірив до останнього. Адже саме Ви привели мене у Вашу сім'ю та врятували, за що я Вам дуже вдячний, — Єн розвернувся та зробив низький поклін. — Вам, напевно, цікаво, що за дверима, якщо Ви їх так оглядаєте. Тому я хотів передати Вам ключі від усіх дверей.

Єн дістав з кишені зв'язку ключів та поклав на підставку з вазоном.

«Хіба вона була тут раніше?»

— Ось, візьміть, все ж таки це Ваш будинок. І сніданок готовий. Як матимете час, підіть і поснідайте, будь ласка. Якщо Вам не комфортно зі мною, я можу не виходити зі своєї кімнати. Вона, до речі, на першому поверсі, в кінці коридору.

«Невже я помилилась? І врятувала? Від чого?»

Питань ставало з кожною хвилиною все більше і, якщо був хоч малий шанс отримати відповіді на них...

— Чекайте, — підбігла я до Єна. — Вибачте. Ходімо, поїмо разом, заодно розповісте все. Про себе, про мене...

— Гаразд, — кивнув Єн і на мить на його обличчі з'явилася усмішка.

На кухні на мене чекала тарілка млинців із трьома різними соусами та чашка листового чаю, що цього разу був інакшим. Хоча це не дивно. Цікаво, скільки взагалі у нас видів чаю? Про це я й запитала в Єна, щоб трохи розрядити обстановку.

Настрій Єна відразу покращився. Мабуть, він сам не знав, як почати розмову зі мною. Він розповідав про різні види чаю, чим вони відрізняються, які коли краще пити, а потім перейшов до незрозумілих слів і термінів. Звісно, мені було цікаво, але він занадто поринув у цю тему, що навіть не помітив, як я його озвала.

— Єне!

— Ой, — він підскочив. — Перепрошую, щось потрібно?

— Єне, — серйозним поглядом я подивилася на нього, — хто Ви для нашої сім'ї?

— А, це... — він відклав свою чашку чаю, похмуро дивлячись на неї. — Це було років п'ятнадцять назад. Вам тоді було шість.

\*\*\*

\*Дзінь\*

— Вітаємо... — обернувся до мене високий дядько. — Дівчинко, з тобою все гаразд?

— Н...н...н-і...

— Тихо-тихо, не плач, сідай сюди, — дядько підсунув до мене стілець, що, як і все навколо, пахнув квітами. Моя мама теж любила квіти.

— А мами тут немає?

— Невже ти загубилася?

— Т.... Т-та-ак!

— Не плач. Ось, тримай, — дядько дав мені жовту квітку, яку любила мама. — Я зараз зателефоную декому і згодом прийде твоя мама. Ти передаси їй цю квітку, тож не потрібно плакати, гаразд?

— Гаразд, — я витерла ліктем сльози, оглядаючи квітку.

\*Дзінь\*

— О, а тут багацько товарів! — в крамницю зайшли троє чоловіків у спортивних костюмах, які здавалося не знали мови й викручували кожне слово.

«Тато говорив триматися якомога далі від таких. Але, як піду, тоді дядько не зателефонує мамі й вона не прийде!»

— Не чіпайте дядечка! — встала я перед ними, розкинувши тремтливі руки.

— Ахахаха, Алексе, гляди, яка мала, — один з них нахилився до мене. — Чуєш? Іди звідси та не заважай нам. Давай! — він підштовхнув мене долонею.

— Ніііі! — я вкусила його за руку. — Я тоді не побачу маму!

— Аааа, маленька погань, — він замахнувся на мене, але я вчасно відскочила. — Ловіть її! — крикнув він, показавши на мене пальцем.

— Прощу піти з моєї крамниці, — встав переді мною дядько з чимось залізним у руці.

— І його приберіть! — скрикнув той же грубий чоловік, скинувши один з горщиків із квітами.

\*\*\*

— Стривайте, шпага? Ви — фехтувальник?! — перебила я Єна, не повіривши у почуте.

— Так, я тренер з фехтування й перед відкриттям крамниці в мене було заняття з одним хлопцем, тому я і взяв шпагу із собою. Я продовжу?

— Так, звісно.

\*\*\*

— Діду, думаєш налякаєш нас цим? — Алекс демонстративно розставив руки в сторони.

— Налякати навряд, а випотрошити вас у мене сили вистачить!

\*\*\*

— Дайте-но вгадаю, Ви розкинули їх у пух і прах?! — я уявила найкращі індійські блокбастери, а в головній ролі Єна, який бере квітку в зуби та починає танцювати, розкидаючи негідників.

— На жаль, ні, — Єн опустив голову. — Вони за декілька секунд поклали мене.

Я не очікувала почути подібне... Витріщивши очі, запитала:

— А як же тренер з фехтування?

— Я перед тим поранив руку. Вони помітили і скористалися цим.

— Що було далі? — я сперлася на стіл обома руками.

— Ну...

\*\*\*

— Знаєш, — поганець підійшов до зв'язаного дядька з ножем у руках, — ця куртка коштує більше, ніж вся твоя крамниця, — він показав на дрібну дірку біля грудей, а після на усю крамницю.

— Алекс правий. Як будеш розраховуватись із нами? — двоє інших підтакували Алексу.

— Якби не рука, — дядько притиснув ліву руку до плеча, — то у вас не було б і шансу, — крізь біль сказав він.

— Ти диви, якого героя із себе корчиш. Ще й ця мала, — поганець злобно подивився на мене. — Загубилася? Ну нічого, ми знайдемо твоїх батьків та попросимо винагороду, а поки зв'яжіть її, — показав він на мене.

— Не смійте її чіпати! — дядько спробував встати, але поганець вдарив його в живіт, від чого йому стало ще гірше. — Як побачу вас, то вам кінець!

— Кажеш, кінець? — Алекс, головний поганець, узяв міцніше в руки ніж нахилившись до нього.  
— І як? Якщо ти лишишся без очей?!

\*\*\*

— Ні, ні, ні, стривайте, очі? — я відмовлялася вірити, що подібне відбулося. Особливо, коли мені було шість років!

— Як бачите, вони не встигли, — Єн показав на свої очі, що були цілі та неущоджені.

— Тоді нас врятували? Хто?

— Так, це був високий чоловік в пальто, який проходив повз. Він тоді представився представником організації «Ідум», але ніяких згадок про «Ідум» я не знайшов. Можливо, він сказав щось інше. Утім, хто його знає...

— Заждіть, Ідум?!

Раптом щось прокинулося в моїй пам'яті. Щось важливе. Щось, що відіграло значну роль.

— Ви щось пригадали? Знаєте, що це? — нахмутив брови запитав Єн, явно стримуючись, щоб не завалити мене питаннями.

— Не зовсім, але можливо. Краще розкажіть, що було далі.

— Гаразд... — Єн вирішив не починати допит. — Незнайомець із легкістю розібрався з бандитами, а потім залишив для Вас щоденник та пішов.

— Щоденник?!

— Так. Ручної роботи, переплетений невеликим ланцюгами, на яких ще було надряпано «Ідум». Напевно, фірмовий. Потрібно було тоді хоча б запитати його ім'я. А коли він пішов, то за декілька хвилин прийшов Ваш батько. Ви відразу почали плакати та просити пробачення, але, побачивши трьох бандитів без свідомості, він зрозумів усе без слів. Я спершу гадав, ось і настав мій кінець, але Ви подарували мені нове життя.

— Нове життя?

— Так, запропонували батькові найняти мене доглядачем за квітами, звідси й «доглядач». Тільки Ви вічно ходили розмовляти зі мною і Ваші батьки вирішили зробити з мене когось типу дворецького. І Вам завжди подобалось, коли я одягав фартух на костюм. Думав, це допоможе Вам згадати мене, але, мабуть, все набагато гірше...

Так ось, у чому діло... А я думала... Артур точно не лишив би мене із незнайомцем...

— Вибачте, Єне...

— За що? — незрозуміло подивився він на мене.

— Я, гадала, Ви погана людина, а на ділі Ви вже п'ятнадцять років доглядаєте за мною.

— Нічого, — посміхнувся Єн. — Якби Ви тоді промовчали, то бандити з Сихова не дали мені спокійно жити далі.

\*Дзінък\*

Ще одна частина механізму сплила в моїй голові.

— Сихів? Там неподалік ще Бережани?!

— Та-ак... Невже Ви щось згадали? — із надією запитав Єн.

— Не впевнена, лише знайома назва. І те, що вони неподалік один від одного.

Утім, було щось таке, що скоро я неодмінно згадаю. Я могла б розповісти про це Єну, але ні. Навіть він може щось приховувати. Я мала довіряти лише собі, доки не згадаю все.

— До речі, що Вам відомо про моє зникнення? — змінила я тему.

— Не більше, ніж іншим. Мені відомо, що перед зникненням Ви посварилися з Артуром, після чого переїхали до подруги. Це було за кілька днів після річниці смерті Вашої матері Альони. Ви й до цього сварилися з батьком, тож ніхто не звернув на це особливої уваги. За два дні зателефонувала Ваша подруга. Вона була вся перелякана, не знала, кому дзвонити. Увесь її дім був перевернутий. По всьому будинку були присутні сліди бійки. Подруга в цей день пішла на навчання, а Ви пропустили. Разом із Вами зник Ваш телефон, ноутбук та щоденник. Знайти Вас або Ваші речі поліція так і не змогла. Як будь-які докази за ці два місяці.

— Зовсім нічого? А сусіди? Вони однозначно мали чути бійку.

— Ніхто не чув і тим паче не бачив. Ви просто зникли, ніби ні Вас, ні Ваших речей ніколи й не існувало.

— Це вже схоже на фільм жахів... О! Єне, а те місце, де мене найшли, і те, де я зникла, близько одне від одного?

Я хотіла знайти будь-яку зачіпку, яка змогла хоча б розпочати картину. Тільки з новими відповідями мій пазл лише збільшувався, а кожна «деталь» відрізнялася від інших.

— Ви зникли на Пасічній, а знайшли Вас на трасі E40...

— Стривай, E40? — мій мозок намагався щось донести до мене. Щось особливе. Однак знайти це можна було лише там. Точніше... — Єне, а поряд з цією трасою є ліс?!

— Так... Ви щось пригадуєте?

— Невпевнена. Потрібно терміново подзвонити.

Я встала і хотіла побігти до себе в кімнату, але Єн міцно вчепився в мою руку. Я вже хотіла закричати, поки не помітила, що він протягнув мені свій телефон. Без слів я взяла його та подзвонила детективу.

— Так, слухаю, — відповів мені уже знайомий голос.

— Андрію, це Влада, з лікарні. Ви говорили зателефонувати Вам, якщо я щось пригадаю.

— Так.

— Я дещо згадала, але не впевнена, чи це правда...

— Вже їду!

Поки ми чекали детектива, я розповіла Єну і про свій сьогоднішній сон. Він жодного разу не перебив мене та не ставив зайвих запитань. Лише після того, як я закінчила, запитав:

— Чому Ви не розповіли це раніше?

— Еммм... Ну... Не знаю...

Спершу я не вважала це важливим, поки не почула про трасу Е40. Звісно, в лікарні мені теж про неї говорили, але тоді не було цього дивного відчуття. Ніби я тільки й чекала, поки мені вдруге нагадають про неї. Єн хотів щось запитати, але пролунав дзвінок домофона.

Як і очікувалось, це був детектив. Підтвердивши, що це я чекаю на нього, Єн впустив Андрія до будинку.

— Як Вам вдалося так швидко дістатися сюди? — перше, що я запитала, коли він увійшов.

— А, — Андрій обернувся, вказавши рукою в сторону воріт будинку. — Там знаходиться одна з дільниць поліції. Я мав там деякі справи та збирався вже їхати, коли Ви зателефонували.

— Давайте спершу перейдемо до кабінету. Там і запитаєте все, що Вас цікавить, — втрутився Єн.

— Добре, — сказала я. Андрій кивнув.

Кабінет знаходився на другому поверсі за великими дверима. Схожих не було в усьому будинку. Єн дістав ключі та відчинив їх. Виявилося, в Єна були дублікати ключів. Утім, їх було на два чи три менше, ніж у мене. Усередині був не лише кабінет, а ще й ціла бібліотека, що займала половину поверху. Якщо подивитися зверху, то п'ятдесят відсотків будинку — це кабінет з бібліотекою, тридцять — моя кімната, десять — ванна, п'ять — туалет, а решта — ще не знаю.

— Прошу, сюди, — Єн указав на чорний диван біля каміна. — Я зроблю нам чай.

— Отже, що ти згадала? — запитав Андрій, щойно Єн вийшов.

Детектив сів на диван, дістав блокнот, і моє серце наче зупинилось. На ньому було написано: «Єнот-блокнот». Ця фірма була мені знайома, але звідки?!

— Влаго, з тобою все добре?

— А?! Ааа, так. Хоча ні, цей блокнот...

Спогад про фірму збентежив мене. Тоді Андрій показав мені фото офісу цієї компанії. Його я не пам'ятала, як і інших відомих фактів про них. Коли я почала розповідати свій сон, детектив ретельно записував кожне моє слово, щоразу звіряючись зі старими своїми записами.

— А ти зможеш упізнати це місце, якщо побачиш його наживо або на фото? — детектив закрив блокнот та прикусив ручку.

Я не встигла відповісти, аж раптом відчула аромат чаю.

«Щось новеньке? Адже запаху лісового чаю ще не було?»

— А ось і чай, — Єн поставив на стіл дві чашки, усередині яких плавала кора дерева, що й створювала аромат лісу.

«Лісу?!»

— Це! Цей запах! Запах кори дерева точно такий, як у сні.

— Запах? — чоловіки одночасно подивилися на мене.

— Влаго, цей чай не має запаху, — схвильовано сказав Андрій.

— Як це?! Ви не відчуваєте кору дерева?! — я взяла чашку й понюхала.

Чай і справді не мав запаху. Здавалося, він відтворювався лише в моїй голові.

«Як це можливо?!»

Раптом моє тіло ніби перестало слухатися. Хтось схопив мене перед тим, як я майже впала.

— Влада! Влада!

\*\*\*

Я розплющила очі. Навколо нічого не було. Невже знову сон? Я хотіла роззирнутися, але тіло не піддавалося контролю. Я могла лише спостерігати.

«Тут є хто-небудь?!» — хотіла вигукнути я, проте не змогла сказати ні слова.

Раптом всюди з'явився ліс. Я відчула запах кори, а слідом пролунав гавкіт собак. Мені потрібно втікати, я це знаю точно, тільки тіло не хотіло рухатися. З кожним гавкотом «вони» були все ближче, серце божевільно калатало, а далі я відчула насолоду від цього.

«Що?! Як це може подобатись?! Ноги не слухають, кров закипає, серце швидко б'ється і все це мені подобається?! Як це можливо?! І собаки тепер здаються не такими жахливими. І, здається, я чекаю на «них» із радістю...»

Коли «вони» наздогнали мене, я прокинулась вся в поту.

Уже ніч? У кімнаті було темно. Я подивилась у вікно. За ним високо мерехтів Місяць, що освітлював усе місто, зрідка ховаючись за хмарами.

Виходить, ніч... Я лягла назад до ліжка. Раптом щось підскочило на ньому. Це був мій телефон. Годинник показував 02:12, проте я відчувала себе як ніколи бадьорою. Нових повідомлень не було, зате з'явився новий контакт: «Єн».

«І що мені робити? Заснути я зможу ще не скоро. Може піти поїсти?»

Увімкнувши ліхтар на телефоні, я пішла на кухню, де вже хтось знаходився. Спершу я думала, що це Єн, але, підійшовши ближче, почула розлючений голос Артура.

— Ні, в лікарню вона не повернеться! — наполягав Артур. Потім він, або його співрозмовник, кинув слухавку.

«З ким взагалі можна говорити про це в так пізно?»

Раптом він знову заговорив:

— Вдалось щось дізнатися? — тепер тато говорив стримано, поки не фиркнув та не перейшов на крик: — Він не міг так просто зникнути! Якщо він і справді покинув Львів, вони б нам повідомили про це. Шукайте далі, рано чи пізно він викриє себе!

«Кого вони шукають? І хто ці «вони»?»

— Заходь, Владо.

— А?

«Як він зрозумів що я тут? Може, повернутися до себе?»

— Не бійся, ти напевно голодна, я щось приготую.

«Гаразд...»

Вдихнувши й видихнувши, я врешті решт зайшла на кухню...

<http://tl.rulate.ru/book/89711/2870649>